

Σαράντα κάτεργα 'μεστα κ' εξηνταδυό φρεάδες.
Κ' είχαμεν σκλάβους εκατό στην άλυσι βαρμένους,

στην άλυσι, στα σίδερα και στην βαρειά καδένα,
κι ο σκλάβος ενεστέναξε κ' εστάθει η φρεάδα.
- "Ποιός είναι π' αναστέναξε κ' εστάθει η φρεάδα.
αν είν' από τους σκλάβους μου να τον ελευτερώσω,
κι αν είν' από την λεβεντιά λουφέ να της εδώσω.
- Εγώ 'μαι π' αναστέναξα και στάθει η φρεάδα.
- Σκλάβε πεινάς, σκλάβε διψάς, σκλάβε γδυμνόν σ' αφήκαν;
Μηδέ επινώ, μήτε διψώ, μηδέ γδυμνιό μ' αφήκες,
της νιότης μου θυμήθηκα, της διόλιας μου γυναίκας,
που 'μουν τριών μερών γαμπρός, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
εχτές πουλούν τα ρούχα μου, σήμεραν τ' άρματά μου,
αύριον την γυναίκαν μου την ευλοούνε μ' άλλον.
- Σκλάβε ξανατραούδησε και να σ' ελευτερώσω.
- Εγώ πολλά τραούδησα, μα λευτεριάν δεν είδα,
μ' αν είναι για τον μπέη μας, ας ξανατραουδήσω.
"Λευτοκαργιάν εφύτεψα εις της σκλαβιάς την πόρτα,
και λεπτοκάριν έφαα, μα λευτεργιά δεν είδα."
Κι όσο να πει αφίνω γειά, σαράντα μίλια 'πάει,
κ' όσον να 'πουν "εις το καλό" άλλα σαρανταπέντε.

Στον δρόμον όπου πήγαινε, μιαν καλοργιάν ευρίσκει.
- "Καλώς το γιό, τον καλογιό, τον μοσκοκανακάρη,
που 'τον τριών μερών γαμπρός, δώδεκα χρόνους σκλάβος,
που χτες πουλούν τα ρούχα σου σήμεραν τ' άρματά σου,
αύριον την γυναίκα σου την ευλογούσι μ' άλλον.
- Πες μου να ζήσεις καλοργιά, πλακώνω στο βλοείτε;
- Αν είν' ο μαύρος γλήγορος πλακώνεις στο βλοείτε,
αν είν' ο μαύρός σου αργός, θε να 'ναι ευλοημένοι."
Δόνει του μαύροθ μια βετσά στον πύργον του πλακώνει.
- Άφες, παπά, τα στέφανα, πάψε και το "βλοείτε",
και ο μαύρος του σιλιμουντρά, κι ο άνδρας μου προφτάνει."